

Tanotlihua füléből kék kígyók harangoztak. Omitsu ligeteiben megalvadt az üvöltés. A viaszlepkék ólomittas libegéssel enyésztek el a bársonyos csend hangáizú öbleiben. A csontligeteket belepte a vasból szitált porhó. Tán félsz, Tanotlihua? Avas koponyák sárga váladékát kínálom neked, repedt kristálycsészében, melyet maga a Láva formázott ki a még vonagló hullák sárga jajgatásából, ne félj csak húzd meg jól a súlyos kelyhet, repedt nevetések kályhaízű csengését! No, most jó, várd a Vigyorgó érkezését, szétterülő hallucinációk skizofrén öbleiben ringatózva, bamba pöfetegek súlyos, vizes teste telepedik mellkasodra, már megfulladsz, úgy érzed, és ekkor, mintegy varázsütésre megnyílnak benned a Végtelen kapui! Kivirágzik minden csipkebokor, a sárgás, repedezett csontok bezzeg most dalolnak, ibolyaszínű tűz szökken belőlük, szökkenj te is, Tanotlihua! Kék hó muzsikál, egyre édesebben, és már lebegsz, bíborvörös korallok kúsznak az égre, szétterülnek mint a csipkés fényeső, és aláperegnek, csiklandós kacagást csalva a huncutul tapsikoló csökött lázmanók vak tésztaarcára. Higanymadarak repülnek, érzed ezt, Tanotlihua? Fémkönyvek trillái csilingelnek és fodrozódnak az ég vizében, lüktető napok és kocsonyás szirupholdak lázmézcsengésű ízét keresve, benned te tetű, benned, mert benned remeg, dalol, vonít és lüktet ez az egész, már benned vibrál minden fa, minden bokor, kifordult téridő, melynek ablakaiban higanycarcú kísértetek lila ívfény – szikrái vonaglanak. Most álmodj, Tanotlihua. Izzó lavinák görögnek szíved üres, fekete márvánnyal benőtt helyén, az arctalan doktorok sorra bólintanak. Ablakaidban sorvad a higanymadár, kék könnyek csurognak a gyűrődő terek püffedt örvény – kelésein. Megolvadt viaszbabák rózsaszín vére patakzik a hasadt anyák csontszín ölén. Mákonyból szőtt éhes istenek virrasztanak rég lekopasztott áldozataik csonthalma felett. Tudtad ezt, Tanotlihua, tudtad mindig is. Nézz rá, nézz erre az üres arcra, az voltál te magad, s ez lettél, itt. Ez lettél! Mégis, mit hittél, mit vártál, mikor idejöttél, e kacagó fekete vérrel telehintett partokra, mit reméltél, mikor az avas csigákat húzták ki a velődből, elevenen hogy sikoltsanak, édes istenem, csak most az egyszer ne, neeeee! Hitted-e hogy nem lesz többé, hogy eljön majd egyszer ez a perc is, hogy fogod még átkozni a percet, melyben belekezdted, a percet, melyben megszülettél, anyádat, aki a világra hozott, nézz, nézz erre a kiéhezett nőstény tigrispofára, igazán ezt remélted, igazán ezt akartad? Most sírj, Tanotlihua, álomtalan vak higanymadár, mert kísértet vagy, kísértet lettél magad is, mert tudtad te hogy így lesz, mégse tudtál tenni ellene, mert halott vagy, Tanotlihua, és a halottak hiánya többé nem áramlik a kővé átkozott szívek fekete csöndjébe hullva. Mert így rendeltetett, és ezt tudtad magad is. Kezdetől fogva tudtad. Ámen.